

ΠΕΡΑΣΤΙΚΕΣ

Στὸ δρόμο τὸν πολύκοσμο καὶ στὴν πανέριμη στράτα
 μὲ σύντυχαν πολλὰς φορὰς διαβατικές γυναῖκες
 ποὺ ἡ θύμησή τους μ' ἔθλιψε γλυκὰ πόντους καὶ μέρες.
 "Ὅπως ποὺ ἀνάδινε ἡ χαρὰ τὰ ῥόδα τῆς αὐγῆς τῆς,
 ποὺ δλόθερος ἀπλώνουνταν ψυχῆς γαλήνιας ὁ ἥλιος
 ποὺ ἡ σάρκα κρύνους ταίριαζε μὲ μὴ' ἄχνα φεγγαρίσια
 καὶ ποὺ τὸ γέλοιο ἀνοίγουνταν σὰ νύκταν παραπόνι.
 Κορμιὰ ποὺ ἀνάδενε ἡ πνοὴ τῆς γεροσύνης, πλέρια,
 πελεγκιὰ μὲ τ' ἀνθισμα καὶ ὀλοχτα ἀπὸ πνέμα.
 Κι ἀπάνου ἀπ' ὅλα μύτια, φῶς ἀπ' τὸ πολὺ σκοτάδι
 ποὺ εἶν' ἡ γητεία σας δρόλου καὶ ὁ σατανὺς σας φίδι
 καὶ ἐνὶ εἴσῃ τόσο ἀλληθινὰ κρύβετε τέτοιους δόλους.

Περαστικές, διαβατικές, ποὺ φεύγετε καὶ πύτε
 στοὺς δρόμους τοὺς πολύκοσμους καὶ στίς πανέριμες στράτες.
 ἄγνωρες, πρωτοθώρητες, σὺν τίχες καὶ σὰ μοῖρες,
 μὲ δίχως ἄλλο γυρισμὸ καὶ συναπάντημ' ἄλλο,
 γεννήματα μιανῆς στιγμῆς καὶ πλάσματα μινὺς μνήμης,
 μὲ τὴν ἀπόκοιτη ἐρωτιά, μὲ τὰ γραμμένα νύκτα,
 στοχαστικές σὺν τὴν ἰδέα, φλογιστικές σὰ μοῖσα,
 γεύ' σας χιρὰ σας! Μέσα μου συντρέχει ἂν εἶναι ὁ κόσμος
 ξαναγεννιέται ἀπύρηνος καὶ ἡ χάρις του καινούργια
 βαθυὰ μ' ἀγγίζει. Φέρνετε τὴν ἱερὴ λαχτάρα
 ποὺ ἀνασητᾷ τὴ θεία φροιά γιὰ τὴν ὁρμή τῆς ζῆσης.

ΡΙΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ «ΣΤΡΟΦΕΣ»

(Jean Moreas)

ΧΠ—Ι

Οἱ νεκροὶ μὲ ἀκούνε μόνο, κατοικῶ μέσα σὲ λίκνους
 ὥς τὸ τέλος ἐγὼ θάμῃ ὁ ἀληθινὸς ἐχθρός μου.
 Στοὺς ἀχάριστους ἡ δόξα, τὰ καλὰ μου στοὺς κοράκιους.
 Τυραννίζομαι καὶ σπέρνω, καὶ καρπὸ δὲ βλέπω ἐμπρός μου.

"Ὅμως δὲν παραπονιέμαι. Τί σημαίνει ἡ καρὰ ἡ μοῖρα,
 Ἡ νεροπή, τὸ καταφρόνιο, ἡ τὸ πείσμα ἑνὸς κακοῦ,
 Ἄφ' οὗ μόνις καὶ σ' ἀγγίζω, τοῦ Ἀπόλλωνα ὁ Λύρα,
 Πιὸ σοφὰ καὶ πῶ καλάρια μοῦ βαρεῖς ἀπὸ προτοῦ ;

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΟΠΟΙΟΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ, ΜΗΤΕΡΑ, ΣΕ ΚΟΙΤΑΞΕΙ

(NOVALIS)

"Οποῖος μιὰ φορὰ, Μητέρα, σὲ κοιτάζει, δὲ θὰ
 γητευτεῖ ποτὲς ἀπ' τὸ κακὸ, ὁ χωρισμὸς ἀπὸ σένα
 πρέπει νὰ τονὲ θλίβει, σπαιρωτώντας θὰ σ' ἀγαπᾷ
 αἰώνια καὶ τῆς χάρις σου ἡ θύμησις θὰ μένει ἀπὸ
 κεῖ καὶ ὁμπρὸς τοῦ πνέματός του τὸ ἀψηλότερο κί-
 νημα.

Ἡ καρδιά μου πάντα γεμμένη σὲ σένα, καὶ ἂν
 ἔχω τίποτα κακὸ, ἐσὺ τὸ βλέπεις μέσα μου. Ἐλα,
 γλυκαῖα Μητέρα, συγκινήσου, μιὰ φορὰ δὸς μου ἔ-

να χαρούμενο σημάδι. "Ὅλη μου ἡ ὑπαρξὴ ἀναπαύε-
 ται σὲ σένα, μόνο μιὰ στιγμὴ ἄς εἶσαι ἐσὺ μαζί μου.

Συχνά, σὺν ὀνειρεύομαι, σὲ βλέπω τόσο ὥραία,
 τόσο τρυφερόκαρδη ὁ μικρὸς θεὸς πᾶνον στὴν ἀγ-
 χαλιά σου θέλει τοῦ σύντροφου νὰ σπλαχνιστεῖ. Μὰ
 ἐσὺ ὑψώνεις τὴν οὐράνια ματιὰ σου, καὶ ξαναγε-
 ρίζεις στὴ βαθειὰ συγγενεία σου μεγαλοπρέπεια.

Τί σοῦ ἔκαμα ὁ φτωχός, ὁ κακώμοιρος; Ἀκόμα
 σὲ λατρεύω γιομάτος λαχτάρα· δὲν εἶναι οἱ ἄγιες
 ἐκκλησιὲς τῆς ψυχῆς μου ἀναπνεύσει ; Χαριτωμένη
 Βασίλισσα, δέξου αὐτὴ τὴν καρδιά μ' αὐτὴ τὴ ζωὴ !

Ἐσὺ τὸ ξέρεις, ἀγαπημένη Βασίλισσα, πὼς ἔ-
 ται, ὁδότελα, εἶμαι δικός σου. Ἀπὸ πόσα χρόνια δὲν
 ἔχω ποὺ στὰ κρινὰ δοκιμάζω τὴ χάρις σου ; "Ὅταν
 ἀκόμα μόνις ἐνοιῶθα τὸν ἐαυτό μου, βρίζαγα γάλα
 ἀπὸ τὰ μικάρια στήθη σου.

Ἀναρίθμητες φορὰς μὲ πιωρίστεκες. Σ' ἔβλεπα
 μὲ παιδιοῦ χαρὰ, τὸ παιδίκι σου μοῦδινε τὰ χέρια,
 γιὰ νὰ μὲ ξανίβρῃ πάλι ἀργότερα. Καὶ σὺ χαμογε-
 λοῦσες γιομάτη τρυφεράδα καὶ μὲ φιλοῦσες : "Ὁ οὐ-
 ρανόγλυψε καιρέ !

Μακριὰ στέκει τώρα ὁ τρανταφυλλένιος αὐτὸς
 κόσμος, καημὸς ἀπὸ καρὸ ἔσμιξε μαζί μου. Θλιμέ-
 νος τρυγνρίζω· ἔφταιξα λοιπὸν τόσο βαριά ; Παι-
 διάτικα χρόνια, ἀγγίζω τὸ κρῖσπεδὸ σας. Ξυπνήστε
 με ἀπ' αὐτὸ τὸ βαρὺ ὄνειρο.

"Α μόνο ἓνα παιδί μπορεῖ νὰ βλέπει τὸ πρόσω-
 πὸ σου, καὶ στὴ βοήθεια σου νὰ ἐμπιστεύεται, λίσε
 λοιπὸν τῷ χρόνῳ τὸν πέπλο, καὶ κἂν με πάλι παι-
 δί σου. Ἡ παιδικήσῃς ἀγάπη, ἡ παιδικήσῃς πίστη
 βρίσκειται ἀπὸ κείνονε τὸ χρυσὸ καρπὸ μαζί μου.

Πάτρα

ΜΟΙΡΙΤΑ

ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ*

— «Ὁ πατέρας μου, σὺν Γιάγκο μου, εἶτανε
 στὴν Πόλη βουτσᾶς, ἔκανε δηλαδὴ βαρέλια καὶ
 κουδάδες, τέχνη καλὴ καὶ μποροῦσε νὰ κερδίξῃ
 παράδες καὶ τὴ φαμελιά του νὰ ξεδεύῃ πλουσιοπά-
 ροχα, νὰ κάνῃ ἀκόμη καὶ οἰκονομίες. Μὰ ὁ πατέ-
 ρας μου ὁ μακαρίτης εἶτανε ἀληθινὸς χοιδαρντάς.
 Εἶχε ἀνοιχτή, ἀθώα καὶ γενναία καρδιά. Ὁ καημέ-
 νος ἀγαποῦσε τοὺς φίλους του, πονοῦσε καὶ τὴ δυ-
 στυχία. Γλέντιζε μὲ τοὺς πλούσιους, καὶ ἔδινε ὅ τι
 μποροῦσε πάντα σὲ κεινοὺς ποὺ τοῦ ζητοῦσαν. Ἡ
 καλοσύνη του ἔμως ἡ ἀπονήρεψή καὶ ἡ ἀστόχα
 στη, τὸν κατὰστρεψε τὸν ἴδιο καὶ τὴ φαμελιά του.
 Οἱ ψευτοφίλοι τὸν τρώγανε καὶ τὸ χειρότερον τὸν

*) Ἡ ἀρχὴ στὸν ἀριθ. 423.